

A vibrant floral arrangement overflowing from a blue suitcase against a salmon background. The arrangement includes yellow chrysanthemums, pink peonies, blue roses, and smaller blue and yellow flowers, interspersed with green leaves, bees, and butterflies. The text 'KUI LASEME LAHTI' is overlaid in white, bold, sans-serif font.

KUI
LASEME
LAHTI

ROCHELLE B. WEINSTEIN

Originaali tiitel:
Rochelle B. Weinstein
When We Let Go
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelased, ühendused, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või leidnud kasutust väljamõeldud olukordades.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Eileen Carey

Text copyright © 2022 by Rochelle B. Weinstein. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R05425723
ISBN 978-9949-87-082-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Stevenile, Jordanile ja Brandonile, minu inspiratsiooniallike.
Ning kõigile liblike, kes minu ümber tantsisid,
kui selle raamatu unistustest tegelikkuseni viisin.*

1. PEATÜKK

Sügaval sisimas tean juba tõde. Jude teeb kohe abieluettepaneku. Ja ma tean, et pean seda kuidagi takistama, mitte jätkama jalutuskäiku Vizcaya aedades, aga ma ei tee seda. Ma kinnitan endale, et tema peopesa on kleepuvalt niiske kahekümne kuue kraadise õhu soojusest või troopilisest kliimast, või et see on lihtsalt minu enda hirmu peegeldus, kuid see ei hajuta mu aimust. Ma tean. Ma loen seda ta ilmast. Ärevust. Ootust. Ja ma armastan teda, tõepoolest armastan, aga see on abieluettepanekuks halvim päev.

Külastajad kogunevad iga päev Coconut Grove'is asuvasse muuseumiks muudetud peenesse Deering Estate'i, tungeldes selle suurejoonelises häärberis ja lopsakates aedades. Kuid täna on kõik külastajad juba koju läinud ja päike tõttab läände, ujutades muuseumi maa-ala hunnitu valgusega üle. Käptäis töötajaid, kes veel kohal on, korrastavad aeda ning turvamees ja ustav sõber Lloyd teeb oma ringkäiku. Lloyd vaatab minu poole, teadev naeratus näole kleebitud, ja see üksnes suurendab mu kahtlust.

Kui Jude ennist helistas ja küsis, kas ta võib mu töökohast läbi tulla, ei olnud selles palves midagi erilist. Tema töö haiglas kätkeb keerulisi juhtumeid ja me vabaneme tihtipeale päevastest pingetest jalutuskäiguga kohas, kus ma töötan. Nagu tavaliselt, jäin hea meelega kauemaks, kuid siin me nüüd oleme, läheneme purskkaevuaiale ja kõik on muutumas.

Heidan vargsi pilgu Jude'i poole, kui ta mulle otsa vaatab. Jude. Pikk ja poisilik. Tihedad tumedad juuksed helesiniseid silmi raamimas. Ning ma keeran pilgu sama kiiresti kõrvale, et ta ei näeks mu murelikkust. Kaks aastat on täis ja arvatavasti ma uskusin, et saan rohkem aega oma kõhklusest jagu saada. Jude pole selles süüdi, et ta ei tea selle kuupäeva tähtsust, ja kui me äsja istutatud roosidest möödume, jääb Jude seisma ja võtab mu mõlemad käed oma pihkudesse.

Jude on ühteageu närviline ja enesekindel; tema pilgu ajal süttib minus igatsuseleek ja lahvatab soojus, mille taltsutamiseega olen väga kõvasti vaeva näinud. Tema pühendumine täitis paljud tühimikud, mis ühest ammusest traagilisest pärastlõunast jäid. Aga kahetsus pole kadunud. Ning kui ta mul ümbert kinni võtab ja ma tema embusse vajun, siis soovin seda tunnet – turvatunnet – alles hoida, kui tema lõhn lillede ja lahelt õhkuga lõhnaga seguneb.

„Sa tead, et ma armastan sind, Avery. Ja ma tean, et me pole ainult kahekesi... Lapsed ja mina oleme üheskoos paras seltskond.“

Mu keha kangestub. Ka mina armastan teda. Kuigi arvasin, et seda ei juhtu. Ehkki kartsin, et see pole enam võimalik. Tema pilk on väga kindel, uskudes vankumatult, et näeb *mind*. Aga ta ei näe mind üldse. Ma tahaksin selle peale nutma pursata. Jude on juba võimatut teinud, armastades mind, kui arvasin, et mind pole võimalik armastada. Äratades minus millegi, mis oli minu arvates jäädavalt kadunud.

„Meil pole vaja kiirustada,“ ütleb Jude. „Me teeme seda koos. Ma ei uskunud, et saan uue võimaluse. Aga sa üllatasid mind, Avery.“

Tema valmisolek muudab mu enesetunde kehvemaks. Heasüdamlikkus on juurdunud sügavale ta pilku ja ma põlen teist-sugusest kahetsusest. Sellisest, mida põhjustavad saladused.

See on Jude, tuletan endale meelde. Ja selle peale kerkivad mu silme ette mälestuspildid: pärastlõunased jalutuskäigud rannas,

võiduhimulised triktrakimängud ja meie esimene armuöö. Ning tema lapsed. Henry ja Milo loobivad teineteist üle laua juustu-makaronivormiga, põigeldes sarvekeste ja vanema õe Elle'i tõgavate märkuste eest.

„Avery.“ Ta ütleb mu nime, pühkides mälestused kõrvale. Ma ei taha teha järjekordset viga. Mitte praegu. Viimane laastas mu täielikult, maksin selle eest oma kõige olulisema suhtega. Kuid siin ma olen ja seisan uue võimaluse ees, ning ma tahan seda ja Jude'i.

Ta laskub ühele põlvele. „Avery Beckett, kas sa abielluksid minuga?“

Need sõnad rammivad mind. Ma püüan rääkida, kuid häält ei tule. Jude pilgutab silmi, ilme lootusrikas ja ootav. Linnud parvlevad pea kohal, aga ma kuulen ainult oma südame põksumist. See on mu rinnast välja tungimas ja ma soovin seda vaigistada, öelda talle, et tema üllatas mind ka.

„Jude.“

Kord ütles ta, et oskab lugeda mu silmist kõiki tundeid. See, mida ta praegu näeb, peab valmistama suurt pettumust. Mul polnud kunagi plaanis ta lootusi petta, põhjustada talle rohkem valu, kui ta on juba kannatanud. Ma ei suuda talle otsa vaadata, teades, kuidas mu vaikus haiget teeb. Ja kui püüan pilku kõrvale pöörata, siis kaob tema palgeilt lootus meie abiellumisest. Endine õhetus tuhmub ja kahvatub. „Avery.“ Ta hääl väriseb. „Kas sa kuulsid mind? Ma soovin veeta kogu ülejäänud elu koos sinuga.“

Pigistan silmad kinni, kustutades tema kurbuse, meenutades enda oma. Tulekahju. Laps. Oliver. Tahan silmad avada ja Jude'i sisse lasta, kõik sisse lasta, kuid olen hirmust halvatud. Maksin viimase abieluettepaneku eest kõigega.

Ma peaksin talle rääkima. Ma tahan talle rääkida ja ma *püüdsin* talle rääkida, aga meil läks hästi. *Hästi*. Ning *hästi* puhul ei kaasne ootusi.

„Avery, palun ütle midagi.“

Aga ma ei suuda. Ta pakub oma pühendumist ja perekonda selsamal päeval, mil kaotasin mõlemad. Näha teda ühel põlvel teeb mulle mitte üksnes rõõmu. See tekitab minus ka tohutut hirmu, et kõik võib korduda.

Jude tõuseb aeglaselt, aeg meie ümber jääb seisma. Aed ohkab, vaikne tuuleõhk lehtedes sahistamas.

Tema on üdini nägus ja kindel. Mina olen üdini kõhklev.

Sa rikud kõik ära, Avery.

Ma raputan pead, raputan deemonid eemale, kuid Jude peab seda ekslikult otsustavamaks vastuseks, ja võib-olla see ongi.

Ta astub korraga enesekindluse kaotanult mõne sammu tagasi. Ta libiseb eemale. Minust. Meist. Ja ma ei oska teda kuidagi takistada. Kui ma praegu tõe avaldan, ei anna ta mulle kunagi andeks. Kuid praegu jah ütlemine ja hiljem talle haiget tegemine oleks kaugelt hullem. Ma mõistan, et see võib olla kõik, lõpp, ja minus tekitab õudu mõte, et mu sisemuses võib võtta maad veel üks kaotus.

Näen justkui aegluubis, kuidas Jude sõrmuse oma mere-sinise bleiseri taskusse paneb – selle bleiseri, mille lapsed ja mina tema hiljutiseks sünnipäevaks välja valisime. Nad olid väga elvil võimaluse üle valimises kaasa lüüa; sinnamaani olin saanud nautida intiimsust, mis kaasnes talle rõivaste valimisega.

„Ma ei saa aru,“ lausub Jude.

Sirutan käe murest, igatsusest tema poole, aga ta tõmbub eemale. Ja ma tean, kui kiiresti see meid muudab. Oleksin ma kohe algusest peale avameelne olnud, oleks just tema olnud see, kes oleks mõistnud. Aga ma ei arvanud kunagi, et Jude'i ja minu suhe areneb selliseks, nagu see on, et ta poeb mu naha vahele ja huvitub minust niivõrd sügavalt. Ning mõnda aega oli tunduvalt kergem oma minevikku matta. Kuid siis me armusime ja Jude nägi minus seda, mida ma ise ei näinud. Selleks hetkeks oli liiga palju aega mööda läinud ja ma kaotasin julguse. Oli liiga hilja. See, mida ma olen enda kohta varjanud, oleks teda ainult vihastanud,

põgenema sundinud. Ma olen ohtlik. Inimesed lahkuvad minu pärast. Minu laps Quinn. Oliver. Niimoodi saan ma vähemalt ise otsustada, kuidas me lõpetame. Ja ise lahkumine on alati parem kui see, et sind maha jäetakse.

Kui ma rääkima hakkam, tuleb kuuldavale vaid sosin. „Ma arvasin, et meil on hea nii, nagu asjad on... Et meil pole kiiret.“

„Ja mina arvasin, et oleme õnnelikud...“

„Me olemegi...“ ütlen. Ehkki Jude ei suutnud kahju heastada, äratas ta minu sees millegi, mis tõestas, et ma pole täielikult surnud, et ma võin midagi tunda, uskuda, et murtud lubadused ei ole mulle igavesti takistuseks. Kuid abieluettepanek on raske küsimus. Ning kuigi viimastel kuudel on meie tulevikust juttu olnud, siis arvasin, et oleme samal arvamusel.

„Ja sa ei taha ikka...“

„Asi pole selles, Jude...“

Ta vaatab mulle karmilt otsa. „Ütle siis, milles asi on.“

Kuidas ma saan talle öelda, et ei usu sügaval sisimas, et väärin teda? Et ma teeksin ainult talle või – annaks jumal, et seda ei juhtuks – ühele lastest haiget? Kuidas ma saan talle öelda, ma sõna otseses mõttes kardan meeletult oma südant avada, taas liiga suure kaotusega riskida? Ma keeran pilgu häbelikult kõrvale, otsides ümbrusest vastust. Seal on vesirooside, nende suursuguste lehtedega tiik, kuid minu pilku köidavad hoopis roosid, nende teravad okkad.

„Ma saan aru, Avery,“ lausub Jude. „Ma saan aru, et sa kardad. Mina kardan ka. Kui ma Mallory endale naiseks palusin, siis ma ei arvanud, et esitan kunagi selle küsimuse uuesti. Kellelegi teisele.“

Jude'i abikaasa nimi plahvatab meie vahel, meenutades mulle mehe haavatavust. Tema jättis Jude'i leseks ja see on hämmastav, et Jude seisab praegu minu ees, valmis uuesti proovima. Aga meile ei anta aega Mallory puudumisele või minu vastamata jätmisele pikemalt mõelda, sest Jude'i telefonist hakkab kõlama tuttav meloodia, mis annab märku, et helistab üks lastest.

„Räägi aeglasemalt, Elle,“ ütleb Jude varsti pärast vastamist.

Ma tunnistan, et alguses pean seda Elle'i järjekordseks trikiks, et ta kasutab vaistlikku võimu oma isa üle. Ta tunnetab seda, kui peab sekkuma, ja teeb, mis vaja, et me ei muutuks liiga lähedasteks. Aga siis tõmbub Jude näost kaameks.

„Mida nad võtsid, Elle?“ Ta sööstab muuseumi väljapääsu poole ja ma ei jää temast palju maha, muremõtted peas virvarritamas. Kas keegi murdis sisse? Kas nad said viga? Lloyd kõnnib eemal, lükates aeglaselt ja rõõmsalt šampanjaklaasidega käru meie poole, ent kui ta avastab meid läbi aia jooksmas ning näeb minu hirmunud pilku, jääb ta järsult seisma, nii et klaasid kukuvad klirinal ümber.

Jude'i hääl kõrgeneb, aga ta jääb rahulikuks. „Mõlemad poisid? Kuula hoolega, Elle. Lõpeta nüüd kõne ja helista päästeameti numbril 911... kohe. Ära tee ega ütle midagi, vaid lihtsalt helista. Ma tulen teie juurde haiglasse.“

Mu süda peksab kõvasti või on see hoopis tema oma – ma pole kindel –, aga midagi on kohutavalt valesti. See toob mulle meelde aastatetaguse hädaolukorra. „Kas poistega on kõik hästi?“

Jude ei vasta kohe ja mu paanika kasvab.

Siis pöördub ta ümber ja vaatab mind altkulmu. „Ei, Avery. Mitte miski pole hästi.“